

‘Ik ben nu degene die ik wil zijn’

Ze is nu meer dan het meisje van de strafcorner. Haar relatie met een teamgenote voelde als een wedergeboorte.

Door **Robèrt Misset**

De sobere linksback die zich alleen in de cirkel van de tegenstander meldde voor een strafcorner bestaat niet meer. Maartje Paumen manifesteert zich bij de Champions Trophy als een zelfbewuste aanvoerder met een andere rol in het Nederlandse team. Ze moet als vooruitgeschoven libero de georganiseerde chaos, het ideaal van bondscoach Max Caldas, vormgeven. Ook al kraakt het lichaam na een slopend seizoen.

‘We hebben een vermoeiende periode achter de rug met zware wedstrijden in de play-offs en de Europa Cup’, zegt Paumen. ‘We wisten dat we door moesten naar de Champions Trophy. Nog een week knallen en dan twee weken vakantie. Het hoofd heeft er geen problemen mee, het lichaam spultert soms tegen. Maar het is best vol te houden.’

Is Paumen na de generatiewisseling in de nationale ploeg de logische aanvoerder? ‘Max kon kiezen uit een groepje ervaren spelers. Hij herkent in mij de kwaliteiten

van een aanvoerder.’

De vroeger wat bedeesde verdieder uit Sittard had zichzelf nooit als een leiderstijpe beschouwd. Paumen: ‘Ik vond het hockey leuk en hield me verder nergens mee bezig. Pas de laatste jaren werd het een uitdaging om jonge meiden te begeleiden. Ik ben naar de rol van aanvoerder toe gegroeid. Ik vul het anders in dan mijn voorganger Janneke Schopman.

‘We hebben nu niet zo’n dominante speelster in de groep. Dat hoeft ook niet. Je kunt ook op een andere manier leiding geven. Ik doe het niet alleen, maar met de ondersteuning van een aantal routiniers als Agliotti en Van As.’

De aanvoerdersband illustreert de

progressie die Paumen heeft gemaakt. De topschutter van Den Bosch is niet meer alleen het meisje van de strafcorner, ook al blijft ze de eerst aangewezen specialiste. Met een kromme stick of met een rechte stok; tegen Australië sleepte Paumen de bal als vanouds in de bovenhoek.

‘Het ging bij mij alleen over de corner, over mijn veldspel werd nooit gesproken. Nu kreeg ik met de Gouden Stick voor beste speelster in de hoofdklasse ook de waardering als hockeyster. Ik beseft al langer dat er meer in mij zat. Ik besloot een aantal dingen te veranderen en nog professioneler voor het hockey te gaan leven. Het is mijn spel ten goede gekomen.’

Maartje Paumen: ‘Het mag niet uitmaken wie je bent.’

Foto Jiri Büller

Paumen moest er een innerlijke blokkade voor opruimen. Na het EK in 2009 kwam ze uit de kast door haar ouders te vertellen dat ze een lesbische relatie was begonnen met teamgenote Carlien Dirkse van den Heuvel. ‘Het was de ommkeer in mijn leven’, aldus Paumen.

Een openbaring en een bevrijding tegelijk. Paumen: ‘Het is raar om het bij jezelf te ontdekken. Ik heb lang een vriendje gehad. Dan komt het wel als een verrassing als je toch anders in elkaar blijkt te zitten. Mijn ouders hadden het evenmin verwacht. Ik had niet het idee dat ik bij hen een taboe moest doorbreken. Ik heb wel lang nagedacht over hoe ik het moest vertellen.

‘Onbewust ben je toch bang voor de reacties. Daarom lopen mensen er soms jaren mee rond. In mijn hoofd was het tienduizend keer erger dan in werkelijkheid. Het is toch ook doodzonde om in het geheim een ander leven te moeten leiden? Ik ben nu degene die ik wil zijn. En dat straal ik ook uit.’

In juli staat ze met haar partner op de cover van het lesbisch magazine *Zij aan Zij*. Wil Paumen als aanvoerder van de Nederlandse hockeyploeg tevens een homoseksueel rolmodel zijn? ‘Nee, zo belangrijk is het niet. Ik vond het wel leuk om te doen. Ik wil dat mensen het niet zo zwart-wit zien of meteen hun oordeel klaar hebben. Het mag niet uitmaken wie je bent.’

Vice-captain Marilyn Agliotti riep in het magazine *Helden* op tot meer tolerantie in de hockeywereld, omdat lesbische speelsters zich volgens haar moesten verschuilen. ‘Volgens mij heeft Marilyn het anders bedoeld en is ze verkeerd geciteerd’, aldus Paumen. ‘Maar ik deel die mening niet. De hockeywereld is heel open. In het vrouwenhockey zijn lesbische relaties volstrekt normaal.

‘Carlien en ik zijn vanaf het begin open geweest. Na het EK in 2009 hebben we het verteld. Niemand had er een probleem mee. Het was juist erger geweest als we onze relatie hadden verzwegen. Ik heb het ook als aanvoerder met de technische staf besproken. Als ik het onrecht vind dat Carlien op de tribunes zit, zeg ik dat. Maar ik geef over elke speelster mijn mening als dat nodig is. Er is geen verschil.

‘Nu doet het Carlien en mij niets meer. We maken grappen als we tegen elkaar moeten spelen. Slaap je wel thuis, vraagt Carlien dan. Gelukkig hebben we elkaar ontlopen in de play-offs, in de competitie vchten we de persoonlijke duels nog harder uit. De laatste keer scoorde ik drie keer uit een strafcorner tegen SCHC. Had ik een leukere dag dan Carlien.’

Nu beleeft ze als 25-jarige aanvoerder van het Nederlandse team een wedergeboorte. ‘Zo voelt het wel’, zegt Paumen. ‘Ik ben als hockeyster én als mens completer geworden. Ik sta nu anders in het leven.’